

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2011. október 14. napján megtartott fellebbviteli nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt **I. r. vádlott és társa** ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. január 5. napján kihirdetett 4.B.1/2008/81. számú ítéletét **megváltoztatja**.

I. r. vádlott vagyon elleni bűncselekményét hivatalos személyként elkövetett zsarolás büntettének (Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés c./ pont), míg

II. r. vádlott cselekményét bűnsegédként, hivatalos személy által elkövetett zsarolás büntettének (Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés c./ pont) **minősíti**.

I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 4 (négy) évi börtönbüntetésre, II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 2 (kettő) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre **enyhíti**.

I. r. vádlottat vagyonelkobzás címén 18.000.000,- (tizennyolcmillió) forint megfizetésére kötelezi.

Az eljárás során lefoglalt 2 db. UHS videokazetta, 2 db. DVD kazetta lefoglalásának megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi, azokat az iratok mellékleteként rendeli kezelni.

Egyebekben az első fokú ítéletet I. r. és II. r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja**.

I n d o k o l á s:

A Pest Megyei Bíróság a 2011. január 5. napján kihirdetett 4.B.1/2008/81. számú ítéletével I.r. vádlottat a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (4) bekezdés b/ pontjának 3. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntette, a

Btk.263/A.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző lőszerez visszaélés büntette miatt - halmazati büntetésül - 5 év fegyházbüntetésre, és 5 év közügyektől eltiltásra, II.r. vádlottat a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző, a 4) bekezdés b/ pontjának 3. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntette miatt 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról. I.r. vádlottat kötelezte, hogy a magánfél részére 840.000 Ft-ot fizessen meg, továbbá 50.400 Ft eljárási illeték megfizetésére. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, amelyeket részben elkobozni, részben kiadni rendelt, míg további 1 db DVD, illetve CD lemezeket az iratokhoz csatolta. A vádlottakat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az első fokú tárgyaláson jelen lévő ügyész I.r. vádlott terhére, büntetésének súlyosítása és vele szemben vagyonekhozás alkalmazása érdekében fellebbezést jelentett be. II.r. vádlott tekintetében az ítéletet tudomásul vette. Fellebbezésének írásbeli indokolása szerint az elsőfokú bíróság eltúlzottan enyhén állapította meg az I.r. vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetés mértékét, és a közügyektől eltiltás tartamát, ezért vele szemben hosszabb tartamú büntetések kiszabása indokolt. Álláspontja szerint nem mellőzhető az I.r. vádlottal szemben pénzmellékbüntetés kiszabása sem, mivel az a törvény rendelkezése szerint kötelező. Indítványozta e vádlottal szemben vagyonekhozás alkalmazását is, amely szintén mellőzhetetlen vele szemben a Btk.77/B.§-ára figyelemmel. Mindezek alapján az első fokú ítélet megváltoztatását indítványozta.

I.r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A védő csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását is. Ebben elsősorban az eljárási hibák miatt a Be.375. (1) bekezdése, továbbá a Be.376.§ (1) bekezdése alapján az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását indítványozta. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést valósított meg, amikor nem rekesztette ki a bizonyítékok köréből a tanúk vallomását, továbbá e bizonyítékok értékelésekor megszegte indokolási kötelezettségét is. Álláspontja szerint a bizonyítékként értékelt kamerafelvételek tekintetében sem járt el helyesen a bíróság, amikor azt számba vette a bizonyítékok körében, mivel annak szabályos lefoglalása nem történt meg. Kifogásolta továbbá a szakértők által adott szakvélemény felhasználását, mivel ők nem szerepelnek a szakértői névjegyzékben, továbbá a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat Szakértői Intézete sem a szakértői intézetek névjegyzékében. Ezért a szakvéleményüket bizonyítékként értékelni nem lehetett volna. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság megfelelő jogszabályi hivatkozások nélkül vonta le jogi következtetéseit, amikor az általa kihallgatott tanúk vallomása alapján állapította meg, hogy a vádlottak nem a rájuk vonatkozó szabályok szerint jártak el. Mindez szintén az indokolási kötelezettség megszegését jelenti. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem oldotta fel a tanúk vallomásaiban lévő ellentmondást a cigaretták mennyiségére vonatkozóan, illetve nem indokolta, hogy miért a meghatározott vallomás részeket fogadta el ítélezése alapjául. Az átadott pénzüsszeggel kapcsolatban szintén megalapozatlannak találta az első fokú ítélet megállapítását. Álláspontja szerint elengedhetetlen lett volna a

könyvelés ellenőrzése annak megállapítása érdekében, hogy tanú 1. valóban tarthatott-e magánál a vádban szereplő pénzösszeget, illetve annak megállapítása is elengedhetetlen lett volna, hogy ő vagy cége az ügy sértettje, aki magánfélként felléphet az eljárásban. Ezért a polgári jogi igény megállapítása tekintetében is vitatta az első fokú ítélet megállapításait, mivel nem lehetett megállapítani, hogy tanú 1. saját, vagy pedig cége nevében terjesztette elő kártérítési igényét. Az előzőekben írtak miatt álláspontja szerint az első fokú ítélet oly mértékben megalapozatlan, hogy annak kiküszöbölésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség, ezért az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése szükséges. Amennyiben a másodfokú bíróság nem helyezné hatályon kívül az ítéletet, úgy kizárólag az I.r. vádlott felmentésének lenne helye az ellene emelt vádak alól. Kifogásolta továbbá az első fokú ítéletben a vádlottak cselekményének jogi minősítését is, amely álláspontja szerint a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének megállapítására lehet alkalmas, mivel a rablás törvényi tényállási elemei nem állapíthatók meg. A vádlottak ugyanis nem azért bilincselték meg a sértettet, hogy az árut tőle el tudják venni. A sértett maga döntötte el, hogy a felelősségre vonás érdekében a vádlottakkal alkut köt, nem a vádlottak fenyegetése váltotta ezt ki, hanem attól való félelme, hogy büntetőeljárás indul vele szemben. Ezért amennyiben a másodfokú bíróság nem fogadná el hatályon kívül helyezésre, illetve felmentésre irányuló indítványát, indítványozta védence cselekményét kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntettének minősíteni és védecével szemben kiszabott büntetést enyhíteni. Kérte enyhítő körülményként értékelni, hogy az I.r. vádlott közel 4 éve áll kényszerintézkedés hatálya alatt és a terhére rótt löszerrel visszaélés büntette csekélyebb fokban veszélyes a társadalomra.

II.r. vádlott és védője elsődlegesen téves jogi minősítés, továbbá a büntetés enyhítése, annak felfüggesztése érdekében fellebbezést jelentettek be. A védő csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását is, melyben vitatta az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított cselekmény jogi minősítését. Álláspontja szerint védence a tetten ért sértettnél a törvény szerint reá váró hátrányok jogszerű kilátásba helyezése által próbált kedvezőbb alku pozíciót elérni, és ehhez a rendőri intézkedés látványos eszköztárát is igénybe vette, amelynek egyik eleme volt a sértett megbilincselése. A bilincselésnek ezért semmi szerepe nem volt a pénz eltulajdonításában, az csak a hivatalos eljárás komolyságát volt hivatott alátámasztani. Véleménye szerint ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottak azzal valószínűsítették meg a rablás büntettét, hogy a sértettet védekezésre képtelen állapotba helyezték. Álláspontja szerint a vádlottak cselekménye a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntettének minősül. Kiemelte, hogy védence számára csak később vált világossá, hogy egy jogszerű rendőri intézkedés vesztegetésbe fordul át, lényegében e cselekménybe belesodródott. Kifogásolta az ítélet belső arányosságát is. Álláspontja szerint e követelménynek az elsőfokú bíróság nem tett eleget, amikor a cselekményben kezdeményező szerepet betöltő és halmazati büntetésben részesített I.r. vádlottal szemben 5 évi, védecével szemben pedig 4 évi szabadságvesztést alkalmazott. Indítványozta az első fokú ítélet megváltoztatását,

rablás helyett hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetnének megállapítását és védencével szemben elsősorban felfüggesztett börtönbüntetés kiszabását. Amennyiben erre a másodfokú bíróság nem látna lehetőséget, úgy indítványozta a Btk.90.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.166/2008/4-I. számú átiratában az ügyész által I.r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása és vele szemben vagyonek Kobzás alkalmazása érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete felülbírálatra alkalmas, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa feltárt bizonyítékokat a logika szabályai szerint értékelte. Véleménye szerint a vádlottak cselekményének jogi minősítése is törvényes. Mivel az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket csak részben vette helyesen számba, az ítélet belső arányosságára is figyelemmel I.r. vádlott büntetésének súlyosítása indokolt. Nem értett továbbá egyet az elsőfokú bíróság indokolásával, mely szerint azért nem alkalmazható vagyonek Kobzás az I.r. vádlottal szemben, mivel nem lehet megállapítani, hogy sikerült-e értékesíteni a birtokába jutott cigarettát. Ezért I.r. vádlott tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta, a vele szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását, továbbá 18.000.000 Ft vagyonek Kobzás elrendelését. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség jelen lévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint nem indokolt az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése, mivel az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem vétett, illetve ha vétett is, az csak relatív eljárási szabálysértésnek minősül, ami az eljárás eredményére nem hatott ki, ezért az nem eredményezheti az ítélet hatályon kívül helyezését. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a vádlottak cselekményét, egyetértett az első fokú ítéletben kifejtettekkel, mely szerint a vádlottak azzal, hogy a sértettet megfélemlítették, védekezésre képtelen állapotba helyezték, tőle pénzt és cigarettát vettek el, megvalósították a rablás büntetést. Véleménye szerint az I.r. vádlott büntetésének súlyosítása indokolt, még abban az esetben is, ha cselekménye vesztegetésnek minősülne és nem mellőzhető a vagyonek Kobzás alkalmazása. Megismételte az átiratában foglalt indítványait.

Az I.r. vádlott védője fenntartotta fellebbezését és annak írásbeli indokolását. Álláspontja szerint a bíróság által értékelt bizonyítékok törvényessége aggályos, mivel nem a Be. szabályai szerint kerültek beszerzésre. Kifogásolta, hogy a tanúk vallomásáról készült jegyzőkönyvek nem tartalmazzák, hogy kötöttek-e alkut a hatósággal, mivel erre lehet következtetni abból a tényből, hogy velük szemben büntetőeljárás nem indult. Ugyancsak megismételte azt a kifogását, hogy az elsőfokú bíróság elutasította bizonyítási indítványát, mely arra irányult, hogy tanú 1-nél volt-e az ítéletben megállapított pénzösszeg, illetve, hogy ki volt az ügy sértettje, ő személyesen, vagy pedig az általa képviselt cég. Megismételve szakértői bizonyításra vonatkozó kételyeit is, az ítélet hatályon kívül helyezését látta

szükségesnek. Fenntartotta azon álláspontját, hogy amennyiben a bíróság erre nem látna lehetőséget, úgy a vádlottak cselekményét közélet tisztasága elleni bűncselekménynek kellene minősíteni, és védenccé büntetésének enyhítése indokolt.

A II.r. vádlott védője perbeszédében szintén fenntartotta fellebbezését és annak indokolását, indítványozta az első fokú ítélet megváltoztatását és védenccé cselekményének a Btk.250.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülő vesztegetés büntettének minősítését, mivel az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes, illetve téves következtetéseken alapulnak megállapításai. Álláspontja szerint adott esetben a sértett számára fenyegetést nem a vádlottak magatartása, hanem a jogi következmények jelentettek, ezért, a vádlottak fellépése nem volt jogellenes, amikor őt megállították. Szintén nem lehet rablást megállapítani azért sem, mert a védekezésre képtelen állapotba helyezés nem a dolog elvétele érdekében történt, az nem jelentett mást, mint egy díszletet a cigaretta megszerzése érdekében. Indítványozta védenccé büntetésének enyhítését, a szabadságvesztés egészének vagy részbeni felfüggesztését, figyelemmel arra, hogy a cselekménybe csak belesodródott, parancsnokai elégedettek voltak a munkavégzésével, kiskorú gyermek eltartására köteles és eddig nem került összeütközésbe a törvénnyel.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. A másodfokú bíróság nem értett egyet az I.r. vádlott védőjének eljárási hibákra történő hivatkozásával. Az elsőfokú bíróság alapján véve az eljárási szabályokat betartotta. A másodfokú bíróság szerint nem tévedett az elsőfokú tanács, amikor bizonyítékként értékelte a Nemzetbiztonsági Szakszolgálat szakértői intézetének véleményét, annak ellenére, hogy szakértői intézetek névjegyzékében nem szerepel. A Be.102.§ (1) bekezdése szerint szakértőként eljárhat kellő szakértelemmel rendelkező személy vagy intézmény is eseti szakértőként. A Nemzetbiztonsági Szakszolgálat pedig a videokamera által készített felvételek használhatóvá tétele tekintetében szakértelemmel rendelkezik. A vádlottak egyébként sem vitatták a felvételek tartalmát, a tárgyaláson a II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy azon ő és társa látható.

Szintén nem értett egyet a másodfokú bíróság azzal, hogy tanú 1., illetve tanú 2. vallomása azért nem értékelhető, mert a tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazza, hogy kötöttek-e megállapodást a nyomozó hatósággal. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez nem befolyásolja annak megítélését, hogy az általuk elmondottakat bizonyítékként lehet-e értékelni. Megállapítható, hogy a tanúk végig következetesen tették meg vallomásukat az ügy lényegét illetően, a másodfokú bíróság nem talált olyan körülményt, amely miatt szavahihetőségüket tekintve kétségek merülhettek volna fel.

Az elsőfokú bíróság annyiban nem tett eleget a perrendtartás szabályainak, hogy 2011. január 5. napján tartott tárgyalásán nem nyilatkoztatta az érdekelteket, hogy

kéri-e a korábbi tárgyalásról készült jegyzőkönyv ismertetését. Ezzel megszegte a Be.287.§ (5) bekezdésében írt rendelkezést. Ez azonban nem jelentett olyan relatív eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemére kihatással lett volna, ezért nem eredményezhette az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését. Az első fokú tárgyaláson a vádlottak és a tanúk kioktatása törvényes volt, és az elsőfokú bíróság egyéb tekintetben is betartotta az eljárási szabályokat.

Az I.r. vádlott védője által az ítélet hatályon kívül helyezése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott, a bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte. Részletesen foglalkozott az I.r. vádlott nyomozás során, illetve a II.r. vádlott nyomozás és tárgyalás során tett vallomásaival, azokat összevetette a tanúk vallomásaival, és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal. A másodfokú bíróság az előzőekben kifejtettek szerint nem értett egyet azzal, hogy e bizonyítékok köréből ki kellett volna zárni a sértett tanú, esetleg további tanúk vallomását, illetve a rendelkezésre álló felvételek alapján készült szakértői véleményt, ezért ítélete nem vált megalapozatlanná. Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékokkal összhangban állapította meg, indokolási kötelezettségének is a logika szabályainak megfelelően eleget tett, ezért a másodfokú bíróság álláspontja szerint az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, felülbírálatra mindenben alkalmas. Kellőképpen megindokolta a bizonyítási indítványok elutasítását is, mely indokokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban a vagyon elleni bűncselekményük eltérő minősítése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság az alábbiak szerint alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság az általa 2/ tényállási pontban megállapítottak alapján helyesen minősítette I.r. vádlott cselekményét a Btk.263/A.§ (1) bekezdés a/ pontjába ütköző lőszerezéssel visszaélés bűntettének. Az I.r. vádlott ugyanis olyan lőszerek minősülő tárgyakat birtokolt, amelyre engedéllyel nem rendelkezett. Ezért megvalósította e közbiztonság elleni bűncselekményt.

Az I. és II.r. vádlottak védői által kifejtett jogi érveléssel a másodfokú bíróság a következők szerint részben értett egyet.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak 1/ tényállási pontban írt cselekménye mely bűncselekmények megállapítására lehetnek alkalmasak, ezért összevetette egymással a Btk.321.§-ában írt rablás, a Btk.323.§-ában írt zsarolás és a Btk.250.§-ában megjelölt hivatalos személy által elkövetett vesztegetés bűntetteinek törvényi tényállási elemeit. A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy

a vádlottak cselekménye a Btk.321.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés b/ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett rablás büntettének minősül, illetve a védők azon álláspontjával sem, hogy az a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző (3) bekezdés szerint minősülő hivatalos személy által kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés megállapítására alkalmas.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy a cselekmény elkövetése idején, 2006. november 6-án I.r. vádlott vezényelt szolgálatot látott el, ugyanakkor II.r. vádlott a szolgálatát már leadta, jogszerűen már nem folyhatott bele a rendőri intézkedésbe a nélkül, hogy magát szolgálatba helyezte volna. Az I.r. vádlott a cselekmény elkövetésekor a Btk.137.§ 1/l. pontja alapján hivatalos személynek minősül, ugyanakkor a II.r. vádlott tekintetében hivatalos személy minősége nem állapítható meg.

A Btk.321.§-ában írt rablás büntettét az valósítja meg, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett úgy vesz el másától, hogy e végből valaki ellen erőszakot vagy élet és testi épség elleni közvetlen fenyegetést alkalmaz, illetőleg valakit öntudatlan vagy védekezésre képtelen állapotba helyez.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak azzal valósították meg a rablást, hogy a sértettet megbilincseltek, ezzel védekezésre képtelen állapotba helyezték, majd elvették tőle a gépkocsijában lévő cigarettaszállítmány egy részét.

A másodfokú bíróság egyetértett azon védői okfejtéssel, hogy a vádlottak által megvalósított bilincselés adott esetben nem abból a célból történt, hogy tőle a cigarettát elvegyék. A másodfokú bíróság álláspontja kialakításakor figyelemmel volt az irányadó bírói gyakorlatra, mely szerint a vádlottak által kifejtett elkövetési magatartás nem alkalmas a rablás büntettének megállapítására, mivel az irányadó tényállás szerint az általuk végrehajtott bilincselés azt a célt szolgálta, hogy a törvényes intézkedés látszatát fenntartsák, és az nem a dolog elvételét szolgálta. A sértett megbilincselése, és ezzel védekezésre képtelen állapotba helyezése nem azért történt, hogy tőle a cigarettát el tudják venni, nem azért hogy leküzdjék ellenállását.

Ugyanakkor a Btk.323.§ (1) bekezdésében írt zsarolás büntettének tényállási elemeit a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak maradéktalanul megvalósították. E bűncselekményt az követi el, aki jogtalan haszonszerzés végett mást erőszakkal, vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen, vagy eltűnjön és ezzel kárt okoz. 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, aki e bűncselekményt hivatalos személyként e jelleg felhasználásával, avagy hivatalos megbízás, vagy minőség színlelésével követi el. A BH 1990.291. számon közzétett eseti döntés foglalkozik a kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés és a hivatalos személyként elkövetett zsarolás elhatárolásával. Az itt kifejtett álláspontra is figyelemmel megállapítható, hogy a vádlottak cselekménye elsősorban a vagyoni viszonyokat, és nem a közélet tisztaságát sértette. Az I.r. vádlott készült a cselekményére, már előző nap kialakult benne az a szándék, hogy

a rakomány egy részét megszerzi, ennek érdekében megtette a szükséges intézkedéseket.

A vádlottak azzal a magatartásukkal, hogy fenyegetést alkalmaztak a sértettel szemben, kilátásba helyezték, hogy hosszú időre börtönbe kerülhet, olyan magatartást tanúsítottak, amellyel cselekményük már túljutott a Btk. 250. §-ában írt vesztegetés törvényi tényállásán, magatartásukat célzatosan, jogtalan haszonszerzés érdekében valósították meg.

A BH 2004/224. számon közzétett eseti döntés szerint a zsarolási fenyegetés megállapíthatóságát eredményező súlyos hátrány megvalósul, ha a rendőr súlyos következményeket helyez kilátásba, amennyiben az intézkedés alá vont a kért jogtalan előnyt nem fizeti meg. A Btk.138.§-a szerint fenyegetés, a súlyos hátrány kilátásba helyezése, amely alkalmas arra, hogy a megfenyegetettben komoly félelmet keltsen. Az ítélet tényállásában rögzítettek szerint a vádlottak kilátásba helyezték azt, hogy a sértettel szemben büntetőeljárás fog indulni, melynek eredményeként hosszabb időre börtönbe kerülhet. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a kijelentés alkalmas volt arra, hogy a sértettben komoly félelmet keltsen, ezért az a Btk. 138.§-ában írt fenyegetésként értékelendő.

A tényállás azt is rögzíti, hogy a vádlottak előbb 1 millió Ft-ot kértek azért, hogy eltekintsenek az intézkedéstől. Ezután 18 millió Ft értékben cigarettát vettek el a sértettől, illetve a nála lévő 840.000 Ft átadására kötelezték. Ezért megállapítható, hogy cselekményük ezért jogtalan haszonszerzésre irányult, cselekményük befejezetté vált, amikor a sértettnek kárt okoztak.

A Legfelsőbb Bíróság EBH 2005/1997. számon közzétett eseti döntése szerint nem rablás, hanem zsarolás valósul meg, ha jogtalan haszonszerzési célzattal cselekvő elkövető sértettel szemben az erőszakot nem közvetlenül az értékkel bíró dolog átadásának kikényszerítése érdekében alkalmazza. Jelen esetben az állapítható meg, hogy a védekezésre képtelen állapotba helyezést nem a dolog átadásának kikényszerítése érdekében alkalmazták a vádlottak, ezért cselekményük nem rablásnak, hanem zsarolásnak minősül.

Figyelemmel arra, hogy az I.r. vádlott hivatalos személy jellegének felhasználásával valósította meg a zsarolást, ezért a másodfokú bíróság a vagyon elleni cselekményét a Btk.323.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő hivatalos személyként elkövetett zsarolás büntettének minősítette. Az előzőekben kifejtettek szerint II.r. vádlott a cselekmény elkövetésekor nem minősült hivatalos személynek - nem merült fel adat arra, hogy szolgálatba helyezve volna magát - ezért a másodfokú bíróság cselekményét a Btk.323.§ (1) bekezdésébe ütköző, a (2) bekezdés c/ pontja szerint minősülő bűnsegédként, hivatalos személy által elkövetett zsarolás büntettének minősítette. A II.r. vádlott tehát mint fizikai és pszichikai bűnsegéd vett részt a cselekményben. Nem értett egyet a védők azon álláspontjával, hogy a vádlottak közélet tisztasága elleni bűncselekményt valósítottak meg.

Az I.r. vádlott büntetésének súlyosbítása érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak, míg a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések alaposak.

A Pest Megyei Bíróság helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, és nem tévedett, amikor a vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztést szabott ki. A vádlottak cselekményének eltérő minősítésére és az időmúlásra figyelemmel, továbbá az ítélet belső arányosságának megteremtése érdekében a másodfokú bíróság szükségesnek találta a kiszabott szabadságvesztés büntetések enyhítését. Álláspontja szerint az I.r. vádlott terhére rótt cselekménnyel - figyelemmel kezdeményező szerepére, illetve a büntetés halmazati jellegére - 4 évi szabadságvesztés, a II.r. vádlottal szemben pedig - figyelemmel arra, hogy cselekményét bűnsegédként valósította meg és megbánó magatartást tanúsított - 2 év és 6 hónap szabadságvesztés áll arányban.

Mivel a Btk.42.§ (2) bekezdése nem alkalmazható, a másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztések végrehajtási fokozatát a Btk.43.§ a/ pontja alapján börtönben határozta meg.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem szolgálná a Btk. 37.§-ában írt büntetési célokat a II.r. vádlottal szemben a szabadságvesztés egészének, vagy részbeni felfüggesztése, ezért a védő ez irányú indítványa nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazott a vádlottakkal szemben közügyektől eltiltást, annak tartama méltányos, és szükséges, ezért nincs lehetőség további enyhítésére. A vádlottak cselekménye, amelyet rendőrként valósítottak meg, súlyosan sértette a rendőrségbe vetett állampolgári bizalmat is, ezért rendfokozat viselésére, illetve közügyek vitelére méltatlanokká váltak. Szükséges tehát velük szemben a szabadságvesztés mértékéhez igazodó közügyektől eltiltás alkalmazása.

A pénzmellékbüntetés kiszabása érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést a Fellebbviteli Főügyészség nem tartotta fenn, annak kiszabását a másodfokú bíróság sem találta lehetségesnek, figyelemmel arra, hogy alkalmazásának feltételeire vonatkozó adatok nem kerültek feltárára. Nem lehet megállapítani, hogy az elkövetéskor hatályos törvényben megállapított feltételek, mely szerint az elkövető megfelelő vagyonnal vagy jövedelemmel rendelkezik, fennállnak-e. Ezért a másodfokú bíróság sem alkalmazott I.r. vádlottal szemben pénzmellékbüntetést.

I.r. vádlottal szemben vagyonek Kobzás alkalmazása érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta.

Az ügyészség helyesen hivatkozik arra, hogy ezen intézkedés alkalmazásának törvényi előfeltételei fennállnak, és azt mérlegelést nem tűrően alkalmazni kell az I.r. vádlottal szemben. A Btk.77/B.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint vagyonek Kobzást kell

elrendelni arra a bűncselekményből eredő vagyona, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A BH 2010/173. sz. eseti döntésében kifejtettek szerint vagyonekobzás nem mellőzhető azon az alapon, hogy a terhelt által bűncselekmény útján megszerzett vagyon további sorsa nem volt tisztázható. Az elsőfokú bíróság érvelése, melyet ítélete 23. oldal utolsó bekezdése tartalmaz, nem helytálló, mely szerint azért nem alkalmazott vagyonekobzást, mivel nem lehet megállapítani, hogy az I.r. vádlott értékesítette-e az általa megszerzett cigarettát. A Btk.77/C.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint a vagyonekobzást pénzben kifejezve kell elrendelni, ha a vagyon már nem lelhető fel. Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság 18 millió Ft vagyonekobzást rendelt el I.r. vádlottal szemben.

A másodfokú bíróság továbbá módosította az elsőfokú bíróság lefoglalt tárgyakkal kapcsolatos rendelkezését annyiban, hogy a bizonyítékként szolgáló adathordozók kiadására vonatkozó rendelkezést mellőzte, és azokat az iratok mellett rendelte kezelni.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezési törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be.372.§ (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. október 14. napján

Dr. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt sk.
előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság ítélete I. és II.r. vádlottak vonatkozásában a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. október 14.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:

Horváth Judit
tisztviselő